

CSIKI LAPOK

Feladás kiadó: Osv. VÁKÁR LAJOSNÉ	Egész évre Félévre	Előfizetési ár:		Nyilvántartási költségek díja soronként 1 Pengő Készletek nem adóznak vissza. Hirdetési díjak a legolcsóbban számítottak. Kiadóhivatal: Csikszerecs, Apafi Mihály-utca 15 sz.	Feladás szerkesztő vitéz Révész György
		Pengő 6.— 3.—	Negyedévre . Pengő 1.50 Példányonkénti ára 12 fillér		

A szabadság

1848. március 15-ike minden magyar ember lelkéhez hozzátartozik. Ez a nap dicsőséges emlék. Száz esztendő távlatában sem fakult el egyetlen mossanata sem. Tökéletes erősséggel sugározza bele minden magyar nemzedékbe a szabadság utáni vágyakozást.

A magyar szabadságharc ezen a napon indult el. A magyar ifjúság örök lobbanékonysága ezen a napon rázta le magáról az idegen önkényt. A híres tizenkét pont talpra állította a nemzetet, hogy vérrrel és minden szenvedéssel hitet tegyen a szabadság mellett.

Nincsen magyar ember, aki ne ismerne történelmünknek ezeket a ragyogó napjait. A magyar honvédség dicsőséges harcai, győzelmek a tueróvel szemben való elbukásunk egyformán szent emlékeink közé tartoznak. A győztes csapatok éppen úgy, mint az elbukás gyásznapjai s az azt követő megtorlásnak szenvedési nemzetépítő erővel élnek tovább bennünk és visszik ezt a nemzetet előre a történelmi elhivatottság útján.

Minden magyar nemzedéknek kijut a történelmi szerepből. Nekünk sok nyugodalmat nem biztosít a történelmi sors. Nászunk végrajta és látjuk. Soha egy pillanatnyi nyugalmat nincs. Mi keményen kellünk a talpunkon, hogy el ne sodorjon az idők folytonos viharása.

1848 ig és azután napjainkig török-tatar és minden vessedelem meggyötörte minden kornak a magyar életet. Nem volt nemzedék, amelynek ki ne jutott volna a magyar sors kemény megpróbáltatásából.

As 1848-as magyar nemzedék átélte a dicsőséges harcotól, a börtönig és a bitófaig a szenvedésnek legszeleesebb változatait.

Az tudtuk felmérni és megbecsülni a magyar szabadságharcnak áldozatát már az 1914-es események a következő magyar nemzedéket is beállították a világtörténelem legvéresebb időszakának éharcába.

És azóta ott állunk a világegés központjában. Saját életünkkel végig csináljuk mindazt, amit eddig csak a történelem megszeppítő tanúságából tanultunk.

Voltunk büszke katonák; forradalomba kergetet hasátlanok; megcsontítottak, megátalítottak.

Láttuk közelről, két évtizeden keresztül, hogy mi lesz a sorsa annak a népnek, amely eldobja kezéből az életet jelentő fegyvert.

És megértük ismét a felemelkedés újja születését. As isten megsegített, hogy kezünkbe kaphassuk a szabadságunkat, az emberi életünköt biztosító fegyvert.

S ma ott állunk megint újabb történelmi feladattal az emberiség minden eddigi erőfeszítését felülmúló legnagyobb élet-halál küzdelemben. Ősi katonai erényeink minden vitésségeivel verekedünk, legszentebb jogunkért: a szabadságunkért.

A szabadság ünnepét ünnepeli ma a magyar nemzet. Legyünk okosak, óvatatosak ebből az ünnepben. Töltsük meg ezt az ünnepet feyelemnek, a jövőbe látásnak tartalmával.

Világos magyar öntudattal vállaljuk a történelem által reánk rótt feladatokat. Mint ahogy az 1848-as hősknek éretünk hősi halált, börtönt és akasztófát kellett szenvedjenek éppen nekünk is hősi lélekkel kell fogadjuk azok; a megpróbáltatásokat, amiket a sors reánk fog mérni ebben a történelmi sorfordulóban. Vállalni kell magunkért és ezen keresztül a nemzet örökéletéért.

Előre. Ezzel a honvéd lelkülettel induljunk neki a győzelem utolsó rohamának. Csüggedést nem ismerve higgyünk abban, hogy nekünk győzünk kell ebben a háboruban, mert hanem elvesztettük azt ami az embert emberré teszi: a szabadságunkat.

Csiki tájak Szegedében...

Irtó: Abraham Ambrus egyetemi ny. r. tanár.

Csiki tájak, székely tájak jártak Szegedében. Markosfalvi Barabás Marton a székely tájak szerepmese és ihletett lelkületű festője hozta hozzánk őket, hogy látásukban megfürdöjék emezek, eieitük aielesse nyoman hevesebben dobogjon a szívünk s a természeti csodák személetesen örömeit pillanatában, ön-udattal, hittel s a fajtánk szebb jövőjébe vetett rendhatalos bizalommal tejjek meg a lelkünk.

As nyomas, derűs tavaszi napsütésben két nasszu heten keresztüli szaszak es szaszak jöttek a Tiszapári Kulturpajta kupolacsarnokába, hogy lassak Csikorszagoi, hogy lassak nyaron, hogy lassak osszel es lassak teien. Ejjöttek, hogy lassak, úgy ahogy van, hogy lassak úgy, ahogy volt, ahogy lesz, utanozhatalan szépségben, hodoiatot es haszvetetel parancsot felsegben, iseben, elbuvóid szineben es meleg melodikra hangot beszedeiben.

Barabás Marton hatalmas vásznain úgy hozta hozzánk a csiki tájakat, úgy festette meg számunkra mindig ragyogó, beszélő arcukat, ahogy vannak, valóságban, hűségben es úgy hozta hozzánk a székely életet, ahogy van, ridegen, keményen, de nekünk akik aieitük szívvel s el nem mulo forro szeretettel. És ez az, amiert két hosszú heten keresztüli szaszakot es szaszakot vonzott a Tiszapári Kulturpajta kiállítás csarnoká, amiert szaszak es szaszak assal a szent elhatározással vitak meg a vásznak s a tájak igeseteit — hogy — ha isten segít — elmegyünk es megnezük mi is... És ez volt az oka annak is, hogy sokan maradtak itt a csiki tájakból, itt a saóke Tisza partján a „nap varosa”-ban, ahol tavaszi szele szarvya readul az sikonyai pirban s lassan lomba borul a töltés alján az óreg fűzek feje.

As igazság, a hűség s a természet ezer-színű csodái eieit kitartó alasztos emberi szív voltak azok az erők, azok a kifogyhatatlan kincsok es beszélés búvszerek, amelyek Barabás Marton kepei eieit megayítottak az ifjódí ember eisarkozó szívét s az emenyek es emiek hosszú lancoimatval fogtak meg a „nap varosa” leiket.

Mert valóban hűséggel hozta el hozzánk Barabás Marton az egbenyuló bencet, a hatalmas sziklakat, a meredek hegyoldalakat, a rajtuk lassan lepergő kövecsek arját, a törmeiekkupokat s az ajból ritmikus léptekkel felele haladó erdőt. Ehozta a Hargita orman maganosan álló fenyőt, amelyen megörök a vihar s megtorpanva más utra ter a szagudó szel ereje. Ehozta a patak partján süsögo fenyőt, amely mesét mond a csendes esti szürkületben, mesét, amely más mindig, más mindenkinek es más mindentit. Ehozta a Bakas szorosot, ahol a megsemmisítő erősek nyomását suya alatt kösietebb ersi magát istenehez az élet értelmet szemével haszatalanul kereső ember. Ehozta a fakeresztet, a Passatorbúkk tetejére vezetó uttal, ahol a bucsusok ajkarol fel-fel hangzik a Bathori András megrasó eneke, ahova veres történelmeivel hasza jár a mult s ahol ragasszkodó együtt-eresesekből fölepül a jövő. Ehozta a magasbúki búkfát ősi szineiben, a Hóid patak töve alatt áláhuiló tusnádi Otat, hasan a pasar pompában

haladó falevelekkel, a Tiszás patakát, felette a veres vasas hegyoldalait, ahol fenyőkeretbe foglalt rádiumfürdőben huznak a vándormadarak. Ehozta a Solyomkövet, Tusnádfürdőt a visszajutó Hargita lilába látszó gerincei között, a Szent Anna tavát, a csikszentdomokosi utcát, a mileniumi székely házat, az O.tarkövet, a Nagy-Hagymást s az Egyeskövet. És ehozta a Vigyazokövet, honnan karsu szoborsziak, mint merengő juhassok neznek át a havasok hatán zöideitő retekre; a mélysebbe lehúsó fenyves vapát, a köves meredek uttal, ahol láofarkon nuszta lefelé a vastag luofenyő tőkét az örök székely legény...

Szegedébe jöttek a csiki tájak. Barabás Marton hozta ide őket. Vasznakon hozta, de teiek volt bennük s ezért van az, hogy teiekre találtak — s teieken maradtak.

Március 15. megünneplése városunkban

Mint előző számunkban részletesen ismertettük, 1848. március iduszának 95. éves fordulójat, a régi es mostani nagy idokhoz méltó, beusosleges hasafias esztélettel ünnepi meg városunk közönsége es ifjúsága, hétfőn, március 15-en, a következő sorrendben.

Daléltit 10 orakor a levente-ifjúság ünnepeje az orszagszásit eieit; ezt követi 11-kor ugyanotti a város ünnepe. Dalután 5 orakor az ált. polg. isanyiskola es a róm. kat. gimnásium öakepaoköreinek ünnepeje a Vigadóban.

As ünnepegek rendezőbizottsága kéri minden magyar testvert, hogy vegyen részt e hazafias ünnepen. Legyen alkalom ez a megjelenés a találkozásra, amelyen a régi nagy idők emlékeiről, a dicső magyar mult leikeiből, a jelen viharában új hitet, bizalmat, erőt merithetünk.

Hazánkat lobogozzuk fel.

A csikvármegyei fatermelők az anarchikus állapotok megszüntetését kéri.

E ho 6-an a székelyföldi fatermelők es fakereszedők 20 esu küdötsége jent meg Csikvármegye alispánjánal, hogy fentolja a fapiaton urasádo anarchiat. A fentano arrendselek ushoi be nem tartanak a Székelyföldön, mivel nem idovaló termébi, főleg deitai kereskedők kövsenentit erdőirtokozasotl vasárojak a gombfát es a gombfakarakat sokszor a hivatalos ar kötszetesere is felhajtak. Eieit arra konyaszerülk az székelyföldi termelőket, hogy ók is magasabb aron vasaroljanak, mert nem nehaik el azt, hogy üsemeik eieit hordják el azt a gombfát, amivel nekik kellene feunartatolok üsemeiket. Euek követelmenye visont az, hogy a termébi, mivel a gombfát uti kellett fiesztolok, konytecsok a kitermet anyagot úgy értékesitni, hogy est az erdőfenciat benomnak. Es a helynet a erdőbiók szempontjából tarthatatlan, mivel reasban konysseritve vannak istességtelen kereskedelmet üzni, ami nem egyentethet e termelőreteknek erkoci feifogásával, maseresat pedig állandóan a büntetőörvénykönyv paragrafusait kossot kell bujkalniok.

A masodik eset az lenne, hogy az özmatalajdosok teáitjak uszmeiket, ami nagyszamu uszviselő es soeesez munkasnak eieocajtatasi volna maga usza.

As alispán jóindulattal hallgatta meg a küdötséget es fekerise a megjelenteket, hogy panaszait irasban osszefogolva juttassak el hozzá, hogy ilotesek bejyre felterjeszthessok. A küdötségek fekerese az erdőigazgatóságot is, ahol megisméteite az alispán eieit emondandó panaszait es a rendezó állapotok megteremtésere támogatást keri. Radosay Istvan es Barabasy József főrdő. anacsosok nagy erdőkiódsással hallgattak meg a panaszokat es kijelentettek, hogy minden eszközzel arra fognak törekedni, hogy a mai anarchikus állapotot megszüntessok.

Kiadó Csiksomlyón március hó 1 től a Jakab tanár-fele haz. Érdeklődni lehet Botskor Ilona tanítónéval, Csiksomlyón.

Lesz-e huszmillió magyar?

Lesz-e 20 millió magyar? — ezt a kérdést vetette fel Baint József országgyűlési képviselő a Csik-szeredában 1943 március 11-én az Erdélyi Part által rendezett előadás keretében. Előtt egy emberöltővel Rakosi Jenőék meg 30 millió magyarokról beszéltek és arról számoltak, hogy ha a dolgok továbbra is olyan jól haladnak, mint a múlt század végén, akkor nekünk, már későbbi nemzedékeknek a 30 millió magyarországi megmaradást is módunkban lesz látni. Az idő azonban alaposan rafaftot a valósággal nem számító Rakosi Jeno-féle derűs számításokra, amelyek a valóságot, a magyar élet fejlődésének tényezőit és adottságait nem vették figyelembe. Ma már sokkal reálisabban gondolkodik minden magyar ember és a vagyunkak kergetőse helyett a tényleges helyzet vizsgálata alapján igyekszik a magyarság jövőjének útjait megkeresni. Közül hallgattuk nagy érdeklődéssel Baint József dr. országgyűlési képviselő előadását, amely már címben is higgadtabb gondolkodásról tett bizonyosságot, amikor a 20 millió magyarországi lehetőségének kérdését vetette fel.

A nemzetek élete a számok tükrében.

Primul vivere — mindenekelőtt szaporodni, mondták a régi latin közmondások. A népek és nemzetek igazi harca nem is annyira a harcok mezéjén, mint otthon a tüdőhelyek körül, a szaporodás frontján megy végbe. A gazdag és hatalmas nép nyerhet habort, de ha nem szaporodik, napjai meg vannak számlálva. Szemünk előtt játszódott le Franciaország tragédiája, ahol a születések megcsappanása miatt egy hatalmas birodalom omlott össze már-már holnapra. Viszont erőt egy népet bármilyen hadviselés, megállítás, ha szaporodásban a többiek fölé emelkedik, meg is öve leli a jövő. A tizennyolcadik században Franciaország lelekeszása legnagyobb volt Európában, több lakosa volt mint Angliának, Poroszországnak, sőt meg Oroszországot is meghaladta. Franciaország ekkor azt dicősege leltópontra. A francia forradalom, majd a napóleoni háborúk nemcsak hogy megúszedtek az ország népét, hanem a nép ősi erkölcsi erejét is elcsúszalták. A liberális jövedelmek után sovárgó franciákban már nem volt aldozatkeszesség, hogy a veszteségeket szaporodással pótolják. Clemenceau, a nagy francia államférfi az első világháború után szomorúan ismertette ezt a helyzetet és irigykedve jelentette ki hírhedt mondatában, hogy „a keletenél 20 millióval több nemzet él Európában és ez a baj”. Ennyivel multa fölül a legyőzött Németország a győztes Franciaországot. Rövid ket evztized alatt megmaradt a francia győzelem eredménye. Petain tabornagy 1940 nyarán, a francia őszesomias után drámaian fejezte ki a francia nép bukásának okát: „túlsgosan kevés gyermekünk van...”

Szomszédos országaink sokkal jobban szaporodnak.

Magyarország az utolsó fél évszázad alatt szaporodás tekintetében tíz helyel került hátrább az európai népek sorában.

A számadatok tükrében a történelmi magyar birodalom évente felmilliónyi lelket veszt a születések csökkenése miatt és ezen a helyzeten nem sokat konynyit az, hogy másik 14 kulturáltan születési viszonyai meg a miénknél is kedvezőtenebb. Súlyosabbá teszi a helyzetet, hogy a velünk szomszédos országok szaporodási arányossága a miénknél jóval nagyobb. Amíg nálunk ket magyar gyermek születik, addig átugosan mindig három román és három szerb, valamint 4 orosz gyermek látja meg a napvilágot. Erdélyi viszonylatban az a megdöbbentő helyzet, hogy minden esztendőben ezer romából 1045 lesz, viszont magyarból csak 1035. Ez a szaporodási különbség néhány évszázad alatt egyenesen katasztrofális lehet. A mai élet-halálharcból kiúzóan ki kell vennők a magyar családoknak a részüket, mert nem elég az, ha fiánk a harcokban vitézül harcolnak, ha itthon a magyarság asamaránya hátrányosan alakul.

Az előadó ezek után rámutatott arra, hogy a szaporodás előfeltete nem a nagyobb életter és a jobb gazdasági helyzet, hanem éppen fordítva. Előbb erőteljes népre van szükség, mert csak ez képes nagyobb, gazdagabb életteret kiharcolni. Készel szemben a statisztikai adatok azt mutatják, hogy nálunk amikor évente 180.000 magyar születik, ugyanakkor 150.000 magyar magasztot és anyát pusztít el évente a szandekos magasztelhajtás.

Van-e kiút?

A régi magyar közmondás azt tartja: ha az Isten bárányt ad, ad hozzá legelőt is. A mindenben csak az anyagiakat nezők ezt a közmondást ma így fordítják: ha gyermeket akar a magyar háza, adjon hozzá pénzt is. Ez a gondolkodás azonban nem helyes és hogy mennyire nem, éppen az a körülmény mutatja, hogy első sorban a jobb anyagi viszonyok kösőt élő családok tartozkodnak a gyermektől. Ellenben a kevesletetűti tisztviselők, a szegény magyar munkások, a székely földműves nép családjaival sülkös anyagi viszonyok között is négy-öt gyermeket találnak.

A baj a fiatal magyar értelmiségi osztálynál van, mert ezek a hazások azért tartózkodnak a gyermektől, mert es zavarba a modern életstílusukat. Az assonny nem a gyermekeire gondol, hanem főleg csak arra, hogy karcsu és csinos maradjon.

Van-e kiút ebből a helyzetből? Az előadó határozottan leszögezte, hogy van. A megoldásnak két irányban kell megindulnia, a családvédelmi reformoké, az anyagi basis megteremtésével és a lelki megújulással. Ennek első feltétele, hogy a fizetés ne az öreg korban érje el a létfontartás és gyermektartás

lehetőségét, hanem már a fiatal házásoknak megfelelő jövedelmét biztosítsanak. Sőt akkor éppen a fizetések rendszerre okozza, hogy a tisztviselő 30 éves kora előtt nem nősiülhet meg.

Az előadó végül a lelki megújulás szükséges voltát hangsúlyozta, mert mindennek előfeltétele az életstílusától való váltás. Anyagiakkal nem lehet megoldani a magyar és keresztény lépéseket: ehhez lelki reformok is kellenek. A 20 millió magyarországi dala, a magyar élet dala, amely valamikor nap-eletről kezdődött és hangzott végig a Karpatok medencéjén, ma újra napkeletről jön, a Székelyföldről, a szepura székely népről. Ez a dal meg kell tanítsa minden magyart arra, hogy lesz 20 millió magyar, mert lehetőség hogy legyen, és nem az ellenségnek mutat és nem a nagyhatalmak akaratan, hanem kizárólag mi rajtunk, a magyar családokon.

Üzen, utat mutat az arcvonal.

Valahol Oroszországban halálos sebet kapott egy honvéd. Korhásba szállították a hóféhér egy, amely másnak az életet adta vissza — halálos ágya lett.

Mielőtt elbucsuított volna Buday Imre ettől a világtól, levelet írt háza, Magyarországra.

A mindég Isten közeleiben tartózkodó és minden pillanatra nagy utra kész katonalelek János és Maria nevében kezdte az írást.

Kedves Sültem és Testvéreim! Amikor csak a sorokat kézhöz kapjátok és olvassátok, én már nem leszek az elők sorában. Es az írásom legyen az utolsó emiék, amit fölém kapnak.

...Példáadások mindvégig előttem járt a utolsó sőhajom Istenhez és Hozsák szall. Anyam, legy búsanke gyermekedre, aki megöletott sokszor ugyan, de mindig felkelt és ment Istenel megbekelve, báran esett el. Hívott a Haza: eljöttem. Adonatot kíván: meghontam. A legnagyobbot: az életmet adtam oda. Nyugodj bele Anyam, Isten rendelésébe. Az Ő akaratá szent, célja ismeretlen. Flasted a Boldogassz Sülz Mariat, azt most már második anyam lett. Ő is szent szentvedett. Ő is elvezette Fiait a példaképe minden anyának. Testvéreim! így bucsunk a hős:

...É jetek egymás kösőt békeségben. Alapítatok Istennek tetsző családok, neveljétek gyermekeket, amihet én már nem jöhetem el. É: ha majd hosszú teit esteken a csillag gyermekeim elé noszotok a mult meséit, mondjátok el, hogy volt egy batyjuz, aki messze orosz földön, jeltelen sírban alussza örök álmát. Szóllította a háza, odáadta mindent, hogy az otthoniaknak békes, boldog életük legyen.

Utolsó szavával is ádatat kér a honra a haldokló magyar honvéd, egy az örök magyar katonák kosú, akik tisztán, jóságosan indultak el az Ur elebe, hogy az utánuk következők megáthassák az Igéret Földjét, a boldog emberek új Magyarországot.

Szhanat borul immár valahol Oroszországban a levélrőra. Kemény, esen a vidéken ismeretlen szel tombol, veri, kergeti a havat a nyitlegyenesen egymasmelle sorakozó kereszték körül. Hőseiköz magyarok auzsák óráalmzat ott aszt, hogy mi idénaz békesben élhessünk, dolgozhassunk, hogy hitük szertit, lelkismereti szabadságban, függetlenül teljesíthessük a kötelességünket.

A megráso levél mögött immár örök magyar katonák sorakoznak és tartanak Csaba vezér verhetetlen haderegébe. A Hadszajrót figyelt ezután minden magyarok sorát Zagonól Szprongl és Vaskaputól Vereckéig. Figyelnek es számonkernek. Számonkerik Testvér, hogy teljesítetted a kötelességedet? Mitó vagy-e honmat? A Haza, vagy kicsiny onos érdekedet tartod-e szem előtt mindenkor es minden körülmények kösőt?!

A Haza ma mindannyiunkat nagy, közös munkára hív ellenmondást nem tűrő paranccsal: mindenkinek a kijelölt helyen, ott, ahová a parancs es minden magyarok kösös, oszthatatlan sorsa állította, panasz, szokás és ellentmondás nélkül kell teljesítenie a kötelességet, épenygy, ahogy Baday Imre honvéd es sok-sok társa csinálta...

Adonatot is követel a Haza. Hogyne követelne, amikor veszedelem fenyeget es joga van erre! Többet kell dolgozni es kevesebbet kötenni. Minden munkának kösös celt kell szolgálni. Nasa szembe Testvér a sütkörrel es győzj meg ünagadnak. Aláplásd meg ősmintén es elfogatlansul: megtettél-e mindent, amit megkövetel tőled a Haza?!

A történelem keresek dübörögnek. Dübörögnek es számonkernek. Elnől a világban mindannyian, minden magyarok kivétel nélkül ott lesnek. Soruk kösös es oszthatatlan lesz. Ne felejtél: nekünk kell kialakítanunk jóvó helyzetünket, nekünk kell erős kussel iránytónunk, egyengetnünk a történelem kegyetlen viharban sodródó számonkerő ssekerét...

Buday Imre es társai levelei, üzenetei, egésen es törtélen magyar lelkek utat mutatnak. A győzelem utját jelölik ki számunkra. A győzelemert, melyért egy szívvel, egy lelekkel, egy akaratval, egyetlen parancsra, eseregedelemességgel, ha sors, a helyset úgy kívánja, a legnagyobb áldozatra is készen kell menetelnünk minden magyarok sebb, jobb, boldogabb jövendője felé.

Ha hív a haza: menjünk! Ha ádonatot követel: osszuk meg! Ezt csináltak életük es én itt vagyunk! Itt vagyunk es itt fogunk maradni az idők végsőéig mert fiatal, erős es tetörzés az a nép, melynek a gyermekeit így tudnak kötelességet teljesíteni, mint a Buday Imrök...
Ferenc Gyárfás

A béke utjai.

2. A felelem.

Ha nem hiszel jószántadból Istenben akkor Ő rákényszerít téged. Ha nem győz meg a nagy mindenség téged Isten léteről, majd belatod a rajosa magadtól, ha az Ő fenytő kesét eszed.

Az Ősövetségben viszónnel, kénkőves esóvel, villámias es mennydörgéssel jelentette ki magát a megévelyedett, Tole esővedt, bünső emberiségnek, hogy eszba kapjon a megokosodók. Kértek is az izraeliták Mozeset, hogy szoljon Istennek, hogy ne beszéljen így „eros hangon” veük, mert megnának. Ha az Ur jósága nem mutat meg lelküket, úgy a nagysága es hatama megremegtette szívüket. Így a felelem, a „felsz” mindig magyartotta szemüket s meghunyaszkodva megtertek.

Az Újszövetségben sincs külbübl. Az ember mindig gyaró marad. Most is kefele santikának, szertnek kompromisszumot köni az eggl, de úgy, hogy azért a földet sem veszítsek el, arról se kényen lemondani. Mindent megprobal, hogy az egyensúlyt megtartsa, azonban sokaz nem képes köteven jarni, megcsuszik, leszedül, elvesztü a fejet s a meyegege szulan: nem ugyan kifcamodott tagokkal, hanem összezsúrt lelekkel. Minha teljesen kicserétek volna belsőleg, furcsa nézetel, helytelen fogalmak vannak a valóság dolgokról, a tulvilág k.csuasott véglegesen labal alól. Nem tud imadkozni, haragszik ha lelki ügyekkel kelemetlenkednek neki, teljesen meghasonlót ősmagával.

Mit tesz Isten, hogy észrevetesse magát a töle távolzakadi lelekkel? Rakúdi a beteggegek kénkőves esójet, a háboruk vereséget, az ágyuk es bomosk vilámlásával terít észre es magához a bünső Sautokat: Fiam, leanyom, mert üldözök engem? Tudatjátok, hogy ket urnak nem szolgáhtatok! Europa, Amerika, Azsia, térj meg a te Uradhoz, Istenedhez! Ez sokaknál szerencses es boldog palfordulást idez elő.

Akik a békesben nem akartak Istenről tudni, azok a háboru zajában ismerik meg Őt. Mert könnyű a nyugalom evonon Istenentüni eni, de szörnyű nehez a föld es eg szakadaasok Isten nekül maradni. Jól mondja a közmondás: aki nem tud imadkozni, menjen a háboruba s ott hamar megtanul. A pokol tarna es zaj azt a nagy krisztusi igazságot juttatja eszunkba: restenetes az élő Isten kézsze kerümi”. Mar pedig ekkor ez hamar megtörténhetik. Jobb fomi, mint megijedni akkor. Feljuk Istenet, banjuk meg bűneinket, szaljunk magunkba, mert ez az út vezet biztosan a békeshez.
Kőrösi Lajos

A kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter március 1-én a következő rendeletet leptette életbe:

A közuti benzinüzemű gépjárművek hajtására szolgáló benzinszesz keverék (motalkó) kiszolgáltatásának újabb szabályozása.

A 8230/1939 M. E. számú rendelet 2. §-ában nyert felhatamázás alapján a honvédelmi es iparügyi miniszterrel egyetértőleg a következőket rendeltem:

1. §. — A 12.000/1943 K. K. M. számú rendelet alapján kiadott folyó évi március es aprilis hora ervenyes I. sz., II. sz., III. sz., I. M., II. M., I. T., II. T., III. T., IV. T. jelzésű motalkójegyeken levő szeivények ellenében csak a szeivényeken feltüntetett motalkómennyiségek fele szolgáltatható ki.

Az I. M. jelzésű motalkójegyeken levő szeivények ellenében jegyenként összesen három liter, az I. sz. jelzésű motalkójegyeken levő szeivények ellenében ny.o.c. a III. sz. jelzésű motalkójegyeken levő szeivények ellenében pedig ugyanharom liter motalkót lehet szolgáltatni.

A kiszolgáltatás módja a következő:

Az I. M. jelzésű jegyen levő két-két drb egy literről szolo szeivény ellenében egy-egy liter motalkó, az utolsó (paratlan számú), a jegy fejreszével összefüggő szeivény ellenében pedig egy liter motalkó szolgáltatható ki.

Az I. sz. es III. sz. jelzésű jegyen levő két-két drb öt literrel szolo szeivény ellenében öt-öt liter motalkó, az utolsó (paratlan számú), a jegy fejreszével összefüggő szeivény ellenében pedig három liter motalkó szolgáltatható ki.

2. §. — A benzinkutkezelő az I. §-ban meghatározott módon beavatott szeivényekről továbbra is a 12.000/1943 K. K. M. számú rendelet 24. §-ának 9-ik bekezdésében megállapított módon, de az eladott motalkómennyiség közszeresének megfelelő mennyiséget feltüntetett szeivényekkel kötes elszámolni; az I. M. jelzésű motalkójegyeknek az utolsó (paratlan számú), a jegy fejreszével összefüggő szeivényet egy liter motalkóval, az I. sz. es III. sz. jelzésű motalkójegyeknek az utolsó (paratlan számú), a jegy fejreszével összefüggő szeivényét pedig három liter motalkóval kell elszámolni.

3. §. — Amennyiben a cselekmény súlyosabb büntetőrendelkezés alá nem emk, a 8230/1939 M. E. számú rendelet 4. §-a értelmeben kihagást követ el es ket hónapig, háboru idején hat hónapig terjedő elárassal, utóelőig ny.o.c.szer pengdíg terjedhető penbüntetéses büntetőndő az, aki az I. §-ban foglalt rendelkezések megszegésével a folyó évi március es aprilis hónapokra ervenyes motalkójegyek szeivényeire az I. §-ban megállapított motalkómennyiségnél többet szolgáltat ki, vásárol, szerez meg, utóelőg használ fel.

4. §. — Ez a rendelet 1943 évi március hó 1. napján lép hatályba.

